

A húsvéti misztérium keresztény életfeladat

Az Úr Jézus kereszthalála és feltámadása az ő órája, amiért emberré lett. Ez egész földi életének értelme és célja. Válaszul megkapta az Atyától a feltámadás dicsőségét nemcsak a maga számára, hanem a megváltott emberiség számára is. Kiszabadít az áteredő bűn szolgaságából, hogy a fogadott fiúság isteni életét visszaszerezzük. Ezzel Isten örök üdvözítő tervei valósulnak meg.

Isten ugyanis, aki a Szeretetet, azért teremtette az embert, hogy az önzetlen Isten- és emberszeretemben bontakozzék ki, és az isteni természetben részesedjék. Az ember azonban szembeszegült Isten parancsának, és gögősen önerejéből akart olyan lenni, mint az Isten. (Ter 3. 5)

Ádám bűne nemcsak magának ártott, hanem titokzatos módon minden emberre átszállt. A keresztségben Krisztus megváltó halála és feltámadása révén visszakapjuk ugyan a fogadott fiúság isteni életét, de úgy, hogy a szeretettel ellentétes önző, bűnös hajlamok bennünk maradnak. Ezeket a Szentírás a szemek kívánságának, a test kívánságának és az élet kevélységének nevezi. (1 Jn 2, 16) Hatásukra az ember nem azt kérdezi: mivel lehetnék ebben Isten kedvére vagy embertestvérem javára, hanem ezt: lesz-e ebből anyagi hasznom; jelent-e ez nekem valami élvezetet; előmozdítja-e az érvényesülésemet? Az ember a maga egoista vágyainak kielégítésével nemcsak olyan nem lett, mint Isten, hanem még tisztességes ember sem lett: bűnössé vált.

Isten Fia azért lett emberré, hogy emberi körülményeink között elibénk élje azt a szeretetet, amit az örökkévalóságon át megélt Atyja ölen a Szentlélekben. Ádám és utódai, a bűnös emberek önmaguk akaratát keresték Isten megvetéséig. Jézus azonban így vall: „Én nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki küldött engem.” (Jn 6, 38) Tanításával, jótetteivel, csodáival nem a maga önző hasznát, élvezetét vagy népszerűségét keresi, hanem Atyját akarja megdicsőíteni és embertestvéreinek javát szolgálni még akkor is, ha ez tőle életének feláldozását követeli. A kísértő Sátán abból ismeri fel Jézusban a Megváltót, hogy az önzés hármaskívánságára csábító kísértésének ingadozás nélkül, határozottan ellenáll, mert mindenben Atyja kedvét keresi. Jézus azért tudja olyan lényeglátóan tanítani a főparancsot, mert az saját életének a lényege, ez irányítja minden tettet: „Példát adtam nektek, hogy amint én tettem, ti is úgy tegyetek.” (Jn 13, 15) Pedig Jézus számára sem volt könnyű tenni a jót. Ő is átérezte a böjt kínzó éhségét, a sebláz gyötrő szomjúságát, a virrasztás fárasztó voltát, az otthontalanság kiszolgáltatottságát, az emberek értetlenségét, Júdás és a tömeg hálátlanságát és kereszthalálának borzalmas kínjait. Ezért imádkozta: „Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem ez a pohár, de ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd.” (Mt 26, 38–39) Azonban azt is tudta, hogy csak az a szeretet hiteles, ami mások áldozatos szolgálata. Azért vállalja a kereszthalált, hogy megtudja a világ, hogy szereti az Atyát (Jn 14, 31), és hogy nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért (Jn 15, 13).

Tudta, hogy halálilag menő szeretetéért Atyjától viszonzásul a feltámadás dicsőségét kapja. Isten jobbján ülve, a világmindenség eljövendő királyaként szent embersége szerint is valóban olyan lett, mint az Isten. Ezért merte imádkozni nagy bizalommal az utolsó vacsorán főpapi imájában: „Atyám! Eljött az óra! Én megdicsőítettem téged a földön. A művet, amelynek elvégzését rám bízad, véghezvittem. Most dicsőíts meg engem Te, Atyám magadnál, azzal a dicsőséggel, amelyben részem volt nálad, mielőtt

a világ lett.” (Jn 17, 1–5) Jézus egész életében, de főleg kereszthalálában megmutatózó Isten- és emberszeretetével váltott meg minket. Az emberiség nevében bemutatott szeretetáldozata többet ér Atyja szemében, mint az egész világ összes szeretetlensége. Haláláig menő engedelmsége nagyobb érték, mint az egész világ minden engedetlenségéből fakadó bűne. Ezért merete ígérni: „Ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindent magamhoz vonzok.” (Jn 12, 33) Feltámadva a halálból, az Atya jobbjáról elküldi nekünk a Szentlelket, hogy Jézust hittel befogadva, az Ő lelkületével teljesítsük mennyei Atyánk akaratát: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni.” (Jn 14, 23)

Az értünk meghalt és feltámadt Krisztus így lesz számunkra az út, az igazság és az élet (Jn 14, 6). Halálának és feltámadásának húsvéti misztériuma a szentségek vételeiben, az eukarisztikus áldozat bemutatásában és a mindennapos keresztény aszkézisben folytatódik. Krisztussal együtt feltámadunk Isten gyermekeinek életére. A keresztség által vele együtt a halálba temetkeztünk, hogy amint Krisztus feltámadt halottaiból, úgy mi is új életet éljünk. A régi ember bennünk azért feszítettet keresztre vele együtt, hogy a bűnös test elpusztuljon, és ne szolgáljunk többé a bűnnek.

Amire a szentségek kegyelmi képességet adnak, azt kell tettekre váltanunk mindennapos keresztény életünkben. Minden egyes jötettünk meghalást jelent önző, földies, bűnös vágyainknak, de egyúttal föltámadást is a Krisztusban való életre a Szentlélek szeretetében. Aki alamizsnát ad, annak le kell mondania arról a haszonról, amit pénzével szerezhett volna magának. Ez meghalás a szemek kapzsi kívánságának, de ugyanakkor boldog feltámadás is Krisztus lelkületére, aki azt mondta: nagyobb boldogság adni, mint kapni. (Csel 20, 35) Aki böjtöl, az meghal a test kívánságának, de ugyanakkor feltámad Krisztus szabadságára. Aki imádkozik, az lemond a szórakozásra is használható idejéről, hogy együtt lehessen Krisztussal feltámadásának örömeiben. Aki engedelmeskedik, az meghal gögös önféjűségének, hogy belesimulva Isten akaratába, viszonzásul megkapja Krisztus békéjét. Aki beteget ápol vagy bármilyen más szeretetszolgálatot végez, az meghal a saját kényelmének, hogy hitében megelhesse a feltámadt Krisztus örömhírét: „Amit egynek a legkisebbek közül tettetek, azt nekem tettetek.” (Mt 25, 40)

Ez nem kis lemondást és szenvedést jelent: örökösen halálra adni magunkban rendetlen kívánságainkat, mint az áldozati állatokat (Kol 3, 5), hogy testünket Istennek tetsző áldozatul adhassuk (Róm 12, 1–2), mert nem e világhoz szabjuk életünket. De Szent Pál biztosít, hogy a jelen élet szenvedései össze sem mérhetők azzal a dicsőséggel, ami meg fog nyilvánulni rajtunk (Róm 8, 18–25). Ha a feltámadt és megdicsőült Krisztus isteni életében akarunk részesedni, akkor előbb szenvednünk kell vele együtt. (Róm 8, 17) Az Isten előtt egyedül értékes szeretet nem más, mint a hittel legyőzött önzés. Lemondás nélküli, boldog élvezetté a szeretet csak a mennyei dicsőségben lesz jutalomképpen. Csak annyira támadunk fel Krisztus boldog dicsőségére, amennyire földi életünkben meghaltunk egoista kívánságainkból származó bűneinknek. Halál nélkül nincs föltámadás. A búzaszemnek előbb teljesen el kell rothadnia ahhoz, hogy százsoros termést hozzon (Jn 12, 24–26) Krisztus kereszthalála csak a hitetlen ember szemében tűnik bukásnak és csődnek. A hívó ember szemében ez az Isten- és emberszeretet diadala. Ezért kívánja tőlünk is Jézus: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem.” (Lk 9, 23). Ezért imádkozza az egyház a IV. misekánonban Szent Pál szavait: „Krisztus mindenkiért meghalt, hogy akik élnek, ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és föltámadt.” (2 Kor 5, 15)

Ezért mondhatja el minden igazi keresztény magáról Szent Pállal: „Testünkben Jézus kinszenvedését hordozzuk szüntelen, hogy Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön.” (2 Kor 4, 10).